

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 10 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. stwierdził, że K. S., jako pracownik u płatnika składek firmy (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1 kwietnia 2015 roku do 21 sierpnia 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że analiza zgromadzonych w toku postępowania dokumentów nie daje wystarczającej podstawy do uznania, że ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz płatnika składek, a sporządzenie dokumentacji związanej ze stosunkiem pracy miało na celu jedynie uwiarygodnienie nieistniejącego stosunku pracy. Nadto, w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawczyni była zatrudniona na specjalnie utworzonym stanowisku pracy, bez potrzeby gospodarczej zatrudnienia w firmie pracownika, któremu zostałyby powierzone do wykonania obowiązki, skoro podczas długotrwałej jej nieobecności w pracy obowiązki nie zostały powierzone innemu pracownikowi. /decyzja – k. 23- 25 akt ZUS/

W dniu 3 grudnia 2015 roku K. S. odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że jako pracownik u płatnika składek firmy (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia zatrudnienia. W uzasadnieniu wskazała, że stanowisko organu rentowego uważa za krzywdzące, gdyż jej zamiarem było przede wszystkim świadczenie pracy, która polegała na obsłudze firmy od strony internetowej i była wykonywana. /odwołanie – k. 2 – 3 akt VIII U 53/16 /

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 3 grudnia 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie k. 4 – 4 odwrót akt VIII U 53/16 /.

Decyzją nr (...) z dnia 10 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - I Oddział w Ł. stwierdził, że K. S., jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 22 sierpnia 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że jego zdaniem analiza zgromadzonych w toku postępowania dokumentów nie daje wystarczającej podstawy do uznania, że ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz płatnika składek, a sporządzenie dokumentacji związanej ze stosunkiem pracy miało na celu jedynie uwiarygodnienie nie istniejącego stosunku pracy. Nadto, w ocenie Zakładu wnioskodawczyni była zatrudniona na specjalnie utworzonym stanowisku pracy, bez potrzeby gospodarczej zatrudnienia w firmie pracownika, któremu zostałyby powierzone do wykonania obowiązki, skoro podczas jej długotrwałej nieobecności w pracy obowiązki nie zostały powierzone innemu pracownikowi. Ponadto wskazano, że umowa spółki cywilnej została zawarta w dniu 28 marca 2000 roku, natomiast zgłoszenia pracownika po raz pierwszy dokonano po 15 latach prowadzenia działalności. /decyzja k 18 – 20 akt ZUS/

T. P. i J. P. - współnicy spółki cywilnej (...), będącej płatnikiem składek w dniu 2 grudnia 2015 roku złożyli odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że K. S. jako pracownik u płatnika składek, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 22 sierpnia 2015 roku. W uzasadnieniu odwołania wskazali, że K. szulc została zatrudniona w (...) s.c., gdyż ustały przyczyny dla których istniała firma (...) i jej działalność została przeniesiona do firmy (...). Podnieśli, że zatrudnienie wnioskodawczyni wynikało z uzasadnionych potrzeb gospodarczych i praca była przez nią wykonywana. /odwołanie k 2- 3 akt VIII U 3366/15/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 3 grudnia 2015 roku złożyła także K. S., wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że, jako pracownik u płatnika składek (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia zatrudnienia. W uzasadnieniu wskazała, że stanowisko organu rentowego uważa za krzywdzące, gdyż jej zamiarem było przede wszystkim świadczenie pracy, a wykonywana przez nią praca w (...) polegała zasadniczo na obsłudze firmy od strony internetowej i była wykonywana. /odwołanie – k. 2-3 akt VIII U 57/16 /.

Odpowiadając na oba odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie – k. 5 -6 akt VIII U 3366/15 , k. 4 – 5 akt VIII U 57/16 /

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi połączył sprawy wszystkich odwołań od obu decyzji do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. /postanowienie – k. 32 w aktach VIII U 53/16 /.

Na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w dniu 20 czerwca 2017 roku, pełnomocnik wnioskodawców poparł odwołania, natomiast pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o ich oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /stanowisko pełnomocnika wnioskodawców , oraz pełnomocnika ZUS: e- protokół rozprawy z dnia 20 czerwca 2017 r 00:03:19 – 00:04:27 - płyta CD k. 273/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. P. – ojciec K. S. od 28 marca 2000 roku jest współnikiem spółki cywilnej (...), której celem jest m.in prowadzenie działalności handlowej w dziedzinie elektroniki użytkowej oraz handel hurtowy i detaliczny artykułami przemysłowymi krajowymi i zagranicznymi, import i eksport niekoncesjonowany oraz innej działalności usługowej. Drugim współnikiem spółki był początkowo J. W.. (umowa spółki cywilnej k. 12 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W 2015 roku spółka zajmowała się sprzedażą produktów kosmetycznych i elektrotechnicznych. Wcześniej już miała założoną swą stronę internetową.

Od 1 marca 2015 roku T. P. rozpoczął działalność gospodarczą pod nazwą (...) prowadzoną na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Głównym przedmiotem tej działalności było prowadzenie sklepu internetowego www.luklook.pl zajmującego się sprzedażą artykułów kosmetycznych. (odpis (...) k 28 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

Działalność tę zarejestrował, by zatrudnić córkę – K. S., która nie mogła być pracownikiem spółki (...), ponieważ drugi współnik - J. W. nie wyrażał na to zgody. (zeznania świadka A. P. e - protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:51:03 – 00:56:44 płyta CD k. 165, zeznania K. S. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:24:21 – 00:29:39 w zw. z e-protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00: 07:30 – 00:08:20 płyta CD k. 273, zeznania T. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:30:26 – 00:45:17 płyta CD k. 165 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:13:48 – 00:13:55 płyta CD k. 273, zeznania płatnika J. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:45:50 – 00:48:08 płyta CD k. 165 w. zw z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:13:25- 00:13:48 płyta CD k. 273)

Łącznie firma (...) oraz spółka (...) posiadały 3 domeny internetowe: luxlook.pl, luxel.pl, amperlux.pl. (...) domeną jest luxel.pl. (...) zakupił domenę luxlook.pl i tam chciał założyć sklep internetowy zajmujący się sprzedażą artykułów kosmetycznych jeszcze przed zatrudnieniem wnioskodawczynie. W tym czasie wnioskodawczynie studiowała wzornictwo na Politechnice (...).

(zeznania świadka A. P. e - protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:51:03 – 00:56:44 płyta CD k. 165 , zeznania T. P. - e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:30:26 – 00:45:17 płyta CD k. 165 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:13:48 – 00:13:55 płyta CD k. 273)

W dniu 1 kwietnia 2015 roku T. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) i jego córka - K. S. podpisali umowę, na podstawie której wnioskodawczynie miała być zatrudniona na czas określony do 31 marca 2016 roku na stanowisku grafika komputerowego za wynagrodzeniem 3.900 złotych miesięcznie. (umowa - akta osobowe – koperta k. 266)

Orzeczeniem lekarskim z dnia 1 kwietnia 2015 r stwierdzono, że wnioskodawczynie jest zdolna do podjęcia pracy jako grafik komputerowy. (orzeczenie lekarskie k. 18 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W dniu 1 kwietnia 2015 r wnioskodawczynie złożyła podpis na karcie szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z określeniem, że została dopuszczona do wykonywania pracy na stanowisku grafika komputerowego. (karta k. 18 odwrot akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W dniu 30 kwietnia 2015 roku, 31 maja 2015 roku, 30 czerwca 2015 roku, wnioskodawczynie pokwitowała odbiór z (...) kwot po 2 783,43 złotych, w dniu 31 lipca 2015 roku – kwoty 2.874,60 złotych, w dniu 31 sierpnia 2015 roku - kwoty 224,36 złotych. (listy płac k.8 - 10 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

Wnioskodawczynie złożyła podpisy na listach obecności prowadzonych przez ten podmiot za kwiecień, maj, czerwiec i lipiec 2015 roku, w tym także w dniach 31 kwietnia, 31 czerwca. (listy obecności k. 11 -13 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W dniu 30 czerwca 2015 roku dotychczasowi wspólnicy spółki cywilnej (...) i J. W. wyrazili zgodę na przystąpienie do spółki (...), a w dniu 1 lipca 2015 roku – wszyscy trzej wspólnicy wyrazili zgodę na wystąpienie ze spółki (...). (aneksy k 10 i 11 odw. akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W dniu 22 sierpnia 2015 roku J. P. i K. S. zgodnie oświadczyli, że rozwiązują łączącą ich umowę w trybie porozumienia stron. (oświadczenie k. 16 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

W dniu 22 sierpnia 2015 roku pomiędzy ówczesnymi współnikami spółki cywilnej (...) i J. P. a K. S. została zawarta umowa, na podstawie której wnioskodawczynie miała zostać zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku grafika komputerowego za wynagrodzeniem w wysokości 3 900 złotych miesięcznie. (umowa o pracę k. 9 akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

Sporządzony zakres obowiązków wnioskodawczynie miał obejmować m.in. obsługę informatyczną sklepu internetowego, dbanie o graficzny wygląd tego sklepu, projektowanie banerów reklamowych, ulotek i innych elementów graficznych, wykonywanie poleceń zleconych przez pracodawcę. (pismo k. 9 odw. akt ZUS dotyczących decyzji nr (...))

Wnioskodawczynie w spornych okresach była widywana w sklepie spółki (...) przy ul. (...) w Ł. położonym w okolicy Placu (...). Przychodziła tam w przerwach między zajęciami na uczelni i wydawała zamówienia, odbierała towary dla spółki od firm, tworzyła grafiki. Razem z matką jeździła do klientów. Do klientów jeździli też T. P. i J. P.. (zeznania świadka A. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016 r 00:51:03 – 00:56:44 płyta CD k. 165, zeznania świadka A. L. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016 r 01:00:15 – 01:03:25 płyta CD k. 165, zeznania świadka M. F. e- protokół rozprawy z dnia 10.02.2017 r 00:06:02 – 00:09:41 płyta CD k. 191, zeznania wnioskodawczynie e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:04:45 – 00:21:55 płyta CD k. 165 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00: 07:30 – 00:08:20 płyta CD k. 273, zeznania świadka S. C. protokół rozprawy z dnia 25.04.2017 r k. 215, zeznania T. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016 r 00:30:26 – 00:45:17 płyta CD k. 165 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:13:48 – 00:13:55 płyta CD k. 273, zeznania J. P. e- protokół rozprawy z dnia 4.11.2016 r 00:45:50 – 00:48:08 płyta CD k. 165 w zw. z e protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:13:25 – 00:13:48 płyta CD k. 273)

Tworzeniem strony internetowej i grafik wnioskodawczynie zajmowała się w domu lub w siedzibie firmy, w przerwach między zajęciami. (zeznania świadka A. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016 r 00:51:03 – 00:56:44 płyta CD k. 165)

W latach 2014 – 2015 wnioskodawczynie studiowała na Politechnice (...) i uzyskała zaliczenia z przedmiotów obowiązujących w semestrze letnim. Na potrzeby zaliczenia wymagana była obecność na zajęciach. Dopuszczalne były maksymalnie 3 nieobecności. (pismo k. 175)

W roku akademickim 2014/2015 w semestrze letnim na IV roku studiów wnioskodawczynie na kierunku wzornictwo zajęcia odbywały się według następującego grafiku:

- w poniedziałek zajęcia w grupie I odbywały się od 9:15 do 13:00, a w grupie II - od 13:15 do 16:00 i od 16:15 do 20:00
- we wtorek od 8:15 do 12:00 prowadzone były dla studentów wykłady, a od 12:15 do 14:00 ćwiczenia,
- w środę zajęcia w grupie I odbywały się od 9:15 do 12:00 oraz od 12:15 do 15:00, a w grupie II - od 12:15 do 16:00,
- w czwartek zajęcia w grupie I odbywały się od 8:15 -12:00, od 14:15 do 17:00, a w grupie II - od 10:15 do 13:00 i od 13:15 – 16:00.

(rozkład zajęć w semestrze letnim 2014 – 2015 k. 176)

W dniu 3 kwietnia 2015 roku lekarz ginekolog w badaniu przedmiotowym stwierdził u wnioskodawczynie 10 tydzień ciąży, po zatrzymaniu miesiączki w dniu 30 stycznia 2015 roku. Test ciążowy został wcześniej przez nią wykonany i wykazał wynik dodatni. Podczas tej pierwszej wizyty lekarz prowadzący ciążę nie stwierdził żadnych nieprawidłowości wymagających wystawienie zwolnienia lekarskiego. Nieprawidłowość wykazało badanie genetyczne w dniu 14 maja 2015 roku, jednak wnioskodawczynie odmówiła wykonania testu PAP.

W okresie od 1 lipca 2015 roku do 21 sierpnia 2015 roku u wnioskodawczynie stwierdzono niezdolność do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży. Następnie była niezdolna do pracy z powodu choroby od 27 sierpnia 2015 roku do 17 listopada 2015 roku.

Zwolnienia lekarskie wystawiane były w oparciu o przekaz wnioskodawczynie.

W dniu 21 sierpnia 2015 roku wnioskodawczynie była w 28 tygodniu ciąży. W tym okresie pacjentki mają najłagodniejszą morfologię. Brak było dostatecznych twardych danych by jej stan w tym dniu na tydzień uległ poprawie.

Wizyty lekarskie wnioskodawczynie miały miejsce w ciągu dnia, w godzinach określonych w listach obecności jako godziny pracy.

(dokumentacja medyczna k. 83, k.102, k.114,k.118, k.121, k.127, zeznania świadka W. P. k. 214 – 214 odwrot)

Wnioskodawczynie wykonywała różne badania lekarskie w różnych godzinach w spornym okresie. Pracodawca nie odnotowywał wyjść K. S. do lekarza. (wydruki badań k.86, k.86, k.87. k. 89, k. 93, k.99, zeznania płatnika składek e-protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00:17:40 – 00:20:26 płyta CD k. 273)

W dniu 15 listopada 2015 roku wnioskodawczynie urodziła dziecko. (niesporne)

W okresie niezdolności wnioskodawczynie do pracy z powodu choroby oraz w okresie urlopu macierzyńskiego na jej miejsce nikt nie został zatrudniony. Dotychczas wykonywane przez K. S. na rzecz spółki czynności przejęli wspólnicy spółki. (zeznania świadka A. P. e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016 r 00:56:47 – 00:58:30 płyta CD k. 165)

Do chwili obecnej wnioskodawczynie nie powróciła do pracy w spółce (...). (zeznania wnioskodawczynie e- protokół rozprawy z dnia 04.11.2016r 00:04:45 – 00:21:55 płyta CD k. 165 w zw. z e- protokół rozprawy z dnia 20.06.2017 r 00: 07:30 – 00:08:20 płyta CD k. 273)

Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej firmy (...) płatnik składek w miesiącu marcu osiągnął przychód w wysokości 3.378,99 złotych, koszty wyniosły 34.844,06 złotych (strata 31.505,07 złotych), w kwietniu 2015 roku - osiągnął przychód w wysokości 25.376,53 złotych, koszty wyniosły 27 815,55 złotych (strata 1.439,02 złotych). W miesiącu maju 2015 r przychód wyniósł 10.297,85 złotych, koszty - 10 165,51 złotych (dochód 132, 34 złotych). W czerwcu 2015 roku przychód wyniósł 9.051,07 złotych, koszty 10 518,14 złotych (strata 1.467,07 złotych). W miesiącu lipcu 2015 roku przychód wyniósł 14.311,98 złotych, koszty 19 868,42 złotych (strata 5 556,44 złotych). W miesiącu sierpniu 2015 roku przychód wyniósł 62.185,75 złotych, koszty 37.969, 18 złotych (dochód 24 216,57 złotych).

Razem za ten okres osiągnięty przychód wyniósł 124 603,92 złotych, koszty 141.220,86 złotych (strata 16 616,94 złotych). (zestawienie przychodów i dochodów (strat) za 2015 rok k. 26)

(...) spółka cywilna w roku 2015 w miesiącu lipcu osiągnęła przychód w wysokości 38.261, 38 złotych, koszty wyniosły 62.212,57 złotych i strata 23.951,19 złotych. W miesiącu sierpniu 2015 roku przychód spółki wyniósł 43 930,18 złotych, koszty wyniosły 72.898,64 złotych, w związku z czym spółka zamknęła ten miesiąc stratą w kwocie 28.968,46 złotych. (zestawienie – k. 23)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim w oparciu o załączone do akt dokumenty w postaci dokumentacji medycznej wnioskodawczyni wraz z zeznaniami świadka W. P., akt organu rentowego oraz w oparciu o zeznania świadków i częściowo w oparciu o przesłuchanie wnioskodawczyni i płatników składek - w zakresie w jakim można było na ich podstawie ustalić, że wnioskodawczyni rzeczywiście wykonywała na rzecz płatnika składek w spornym okresie pewne czynności, co nie przesądza o pracowniczym charakterze zatrudnienia.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary przesłuchaniu wnioskodawczyni i płatników składek, w których wskazywali, że zatrudnienie to nastąpiło z uwagi na rzeczywistą potrzebę pracodawców wynikającą z faktu, że płatnik składek T. P. w czasie kiedy podpisał umowę o pracę z wnioskodawczynią od 1 kwietnia 2015 roku potrzebował pracownika z kwalifikacjami jakie posiadała jego córka.

Z oceny zebranego materiału dowodowego wynika bowiem, że firma (...) została utworzona specjalnie dla córki płatnika składek z uwagi na to, że jego pierwotny wspólnik - wujek wnioskodawczyni J. W. nie zgadzał się na zatrudnienie jej w tej spółce, a dopiero po wystąpieniu tego wspólnika ze spółki (...) zlikwidował tę firmę celem obniżenia kosztów, ażeby podwójnie nie płacić za siebie składek do ZUS-u i podatku.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu płatników składek i wnioskodawczyni w części w jakiej twierdzili, że K. S. wykonywała pracę w ramach stosunku pracy. Z zeznań świadków, przesłuchania stron wynika bowiem, że wykonywała ona jedynie pewne czynności, w wolnym od zajęć na uczelni czasie, w wybranym przez nią miejscu.

W ocenie Sądu nie może posłużyć także za wiarygodny dowód wykonywania przez wnioskodawczynię pracy przez pięć dni w tygodniu złożony dokument w postaci listy obecności, a to z tego względu, że wnioskodawczyni świadczyła pracę również 31 kwietnia i 31 czerwca 2015 od 10:00 – 18:00, podczas gdy te miesiące liczą po 30 dni. Stąd listy obecności nie mogą posłużyć w niniejszej sprawie jako rzetelny dowód.

W ocenie Sądu tego rodzaju omyłka z dużym prawdopodobieństwem mogła powstać podczas automatycznego składania większej ilości podpisów, tj. składania w chwili wypełniania listy obecności więcej niż jednego podpisu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania nie są zasadne.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art.12 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zmianami) pracownicy, to jest osoby fizyczne pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Według art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika

w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r. III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 r. o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stanął na stanowisku, że umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2015 roku i 22 sierpnia 2015 roku zawarte między wnioskodawczynią a T. P. oraz między wnioskodawczynią a współnikami spółki cywilnej (...) są nieważne, bowiem nie doszło do faktycznego nawiązania wymienionych stosunków pracy.

W ocenie Sądu poczynione w sprawie ustalenia uzasadniają stwierdzenie, iż zakwestionowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych umowy o pracę pomiędzy wnioskodawczynią a płatnikiem składek zostały zawarte dla pozorów, to jest bez zamiaru realizacji obowiązków z niej wynikających, a jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują łącznie następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających

z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 r., sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (Lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale

faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

Nadto Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), stwierdza, że stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.)

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) wskazano, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (Lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym wszak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującemu zarzutów, że zawarł kwestionowaną umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie tej umowy realizowałaby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2013 roku, sygn. akt II UK 11/13 (LEX Nr 1375189) jeżeli strony umowy o pracę nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy, a ich oświadczenia uzewnętrznione umową o pracę zmierzają wyłącznie do wywołania skutku w sferze ubezpieczenia społecznego, to taka umowa jako pozorna jest nieważna (art. 83 § 1 k.c.).

Głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści. Podkreślić przy tym należy, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej dwóch decyzji organu rentowego musiał zatem badać, czy istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunków pracy z wnioskodawczynią w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

Z uwagi na łączące wnioskodawców bliskie więzi rodzinne i zainteresowanie w uzyskaniu korzystnego dla wnioskodawczyni rozstrzygnięcia twierdzenia stron musiały podlegać szczególnie wnikliwej ocenie pod kątem ich wiarygodności i mocy dowodowej. Analiza ta doprowadziła do wniosku, że nie są one wiarygodne w części w jakiej wskazują na stałe zatrudnienie wnioskodawczyni w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie.

W tej sytuacji do Sądu należało przeprowadzenie oceny, czy analizowany stosunek prawny nosił konstytutywne cechy stosunku pracy.

W tym celu Sąd badał, czy K. S. osobiście świadczyła pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Dokonanie powyższego ustalenia miało bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Zdaniem Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawczyni w spornych okresach zatrudnienia wykonywała pewne czynności na rzecz płatnika składek, lecz czynności te miały charakter zwykłej pomocy rodzinnej, nie zaś stosunku pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, elementem charakterystycznym umowy o pracę, którego analizowany stosunek prawny na pewno nie zawierał, jest wykonywanie pracy w ramach podporządkowania pracowniczego i pod kierownictwem pracodawcy.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby płatnik składek wskazywał wnioskodawczyni na konkretne bieżące zadania do realizacji, związane z powierzonym stanowiskiem, które by modyfikował biorąc pod uwagę ilość i wyniki pracy dotychczas wykonanej. Jest to istotne, jeżeli uwzględni się, że zatrudnienie pracownicze odwołuje się do staranności, a nie rezultatu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika także, aby płatnik składek wydawał polecenia, co do bieżącego wykonywania pracy.

Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie potwierdził, aby powierzone wnioskodawczyni obowiązki wykonywała ona w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. przez pięć dni w tygodniu po osiem godzin dziennie.

Ustawodawca zastrzegł w przepisie art. 22 § 1 k.p., że pracownik wykonuje pracę pod kierownictwem pracodawcy, przy czym nie zdefiniował tej cechy zatrudnienia. W literaturze przedmiotu zinterpretowano, że kierownictwo pracodawcy przejawia się w poleceniach, podporządkowaniu organizacyjnym oraz podporządkowaniu represywnym i dystrybutywnym. Nie jest jednak jasne, czy wszystkie przejawy kierownictwa pracodawcy muszą występować jednocześnie i z pełnym nasileniem. Zmieniające się warunki i potrzeby świadczenia pracy zrodziły dylemat. Sprowadza się on do pytania, czy niewystępowanie w trakcie zatrudnienia (lub występowanie w ograniczonym rozmiarze) poleceń podmiotu zatrudniającego, jak również pozostałych cech kierownictwa, pozwala na uznanie istnienia stosunku pracy. Wydaje się, że odpowiedzią orzecznictwa jest konstrukcja podporządkowania autonomicznego. Sąd Najwyższy przyjął, że podporządkowanie pracownika (art. 22 § 1 k.p.) może polegać na określeniu przez pracodawcę czasu pracy i wyznaczeniu zadań, natomiast co do sposobu ich realizacji pracownik ma pewien zakres swobody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1999 r., I PKN 277/99, OSNAPiUS 2001 nr 1, poz. 18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2002 r., I PKN 776/00 OSNP 2004 nr 6, poz.94.).

Do koncepcji tej nawiązywał Sąd Najwyższy również w późniejszych orzeczeniach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2006 r., I PK 146/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 67, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2007 r., III UK 70/07, OSNP 2008, nr 23-24, poz. 366).

W literaturze przedmiotu (T. L., W sprawie podporządkowania pracownika, (w: Współczesne problemy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, red. L. Florka i Ł. Pisarczyka, Warszawa 2011, s.120-121) można odnaleźć stanowiska wyrażające dezaprobatę dla wskazanej linii orzeczniczej. Wskazuje się, że koncepcja podporządkowania autonomicznego może prowadzić do rozmycia pojęcia podporządkowania i do otwarcia prawa pracy dla stosunków samodzielnego zatrudnienia, które nie powinny korzystać z ochrony właściwej dla stosunku pracy (A. M., Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2006 r., I PK 146/05, G. Studia (...) 2009, nr 1, poz. 127).

W dyskusji dotyczącej relacji zachodzących pomiędzy stronami stosunku pracy nie brak również wypowiedzi, że koncepcja podporządkowania autonomicznego koresponduje

z dokonującymi się przemianami na rynku pracy (L. Mitrus, Podporządkowanie pracownicze jako zmieniająca się cecha stosunku pracy, (w:) Współczesne problemy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, red. L. Florka i Ł. Pisarczyka, Warszawa 2011, s.126-130). Przyjmując za punkt odniesienia elastyczną koncepcję podporządkowania autonomicznego, należy dostrzec, że w jej ramach kierownictwo pracodawcy polega na określeniu czasu i skonkretyzowaniu zadań, przy jednoczesnym nieingerowaniu w sposób ich realizacji. Analiza dowodów przedstawionych w trakcie postępowania przez strony, nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni pracowała według takiego modelu.

Płatnik składek nie stosował żadnego sposobu rozliczania wnioskodawczyni z wykonania zadań, nie ma bowiem na to żadnych dowodów.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby ustalano skonkretyzowane zadania i czas ich wykonania. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni świadczyła pracę w warunkach kierownictwa pracodawcy, nawet przyjmując, że występowało ono w formie podporządkowania autonomicznego.

Poczynione stwierdzenie jest ważne, gdy założy się, że praca pod kierownictwem w myśl art. 22 § 1 k.p., jest jedną z najważniejszych cech w procesie typizacji charakteru stosunku prawnego łączącego strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1965 r., III PU 28/64, OSNCP 1965, nr 9, poz. 157).

Jasne przy tym jest, że cechy podporządkowania pracowniczego mogą być w określonym zakresie charakterystyczne również dla zobowiązań cywilnoprawnych, a nadto, że mogą występować z różnym nasileniem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., I PK 466/02 Pr. Pracy 2004, nr 3, s. 35).

Dlatego zasadne jest rozważenie reguły umożliwiającej rozróżnienie, czy dany stan faktyczny charakteryzuje się podporządkowaniem pracowniczym, czy też więź łącząca strony nosi znamiona innej zależności (zbliżonej do kierownictwa pracodawcy). Ma to znaczenie, gdy weźmie się pod uwagę, że umowa mająca za przedmiot świadczenie pracy nie może mieć mieszanego charakteru, łączącego elementy umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2002 r., I PKN 786/00, OSNP 2004, nr 2, poz.23. Z. K., Rodzaje kontraktów menedżerskich, (...) 1999, nr 7, s. 12).

Sprawia to, że kwalifikacji prawnej umów o świadczenie pracy (usług) można dokonywać jedynie metodą typologiczną, to jest przez rozpoznanie i wskazanie cech przeważających (dominujących).

Nie można przy tym pominąć, że decydujące znaczenie w procesie rozróżniania charakteru stosunku prawnego łączącego strony ma sposób wykonywania umowy, a w szczególności realizowanie przez kontrahentów – nawet wbrew postanowieniom umownym – tych cech, które charakteryzują umowę o pracę (T. Romer, Prawo pracy. Komentarz, Warszawa 2000, s.101, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 209/08, Lex nr 737398).

Zasada ta jest powszechnie uznawana i akceptowana w doktrynie oraz praktyce i w konsekwencji dla oceny zobowiązania pracowniczego drugoplanowe znaczenie ma nazwa umowy oraz deklarowana w chwili jej zawarcia treść. Ważne jest, w jaki sposób strony kształtują więź prawną w trakcie jej trwania. Zważywszy, że ustawodawca nie zdecydował się na wskazanie dla stosunku pracy elementów przedmiotowo istotnych, zrozumiałe jest, że klasyfikacja doniosłości cech charakterystycznych zobowiązania pracowniczego jest problematyczna. Mimo to za prawidłowy należy uznać pogląd podkreślający konieczność występowania kierownictwa pracodawcy w stosunkach pracy. Więż tą cechuje praca pod kierownictwem, która stanowi element sine qua non każdego zatrudnienia pracowniczego. Formułując tą tezę nie można pomijać, że kierownictwo pracodawcy w procesie rozróżniania reżimów umownych ma niewątpliwie pierwszoplanowe znaczenie. Jest tak dlatego, że nie występuje ono przy umowach cywilnoprawnych. Słuszne jest zatem stanowisko, zgodnie z którym kierownictwo pracodawcy jest jedyną cechą

rzeczywiście odróżniająca stosunek pracy od umów cywilnoprawnych (Z. Hajn, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1998 r., II UKN 394/98, OSP 2000, nr 12, poz. 177).

Przenosząc wskazane zapatrywanie do stanu faktycznego sprawy, należy przyjąć, że określenie zadań pracownika jedynie poprzez zadaniowe wskazanie zakresu obowiązków, jak również niestosowanie żadnego sposobu weryfikacji i rozliczania wyników pracy wnioskodawczyni pozwalają na uznanie, że sporny stosunek prawny nie nosił cechy pracowniczego podporządkowania, a z drugiej strony kierownictwa pracodawcy nad pracą wykonywaną przez skarżącą. Konkluzja ta oznacza również, że stron nie łączyła umowa o pracę.

Dodać także należy, iż z ustaleń faktycznych wynika, że zaoferowane wnioskodawczyni stanowisko pracy było etatem nowoutworzonym specjalnie na potrzeby usankcjonowania zawartej umowy o pracę, a firma (...) była utworzona w celu umożliwienia zatrudnienia wnioskodawczyni wobec sprzeciwu ówczesnego drugiego wspólnika spółki cywilnej (...) co do zatrudnienia wnioskodawczyni w tej spółce. Dopiero z chwilą odejścia wspólnika płatnik zlikwidował działalność gospodarczą i zatrudnił wnioskodawczynię w spółce.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawczyni w spornym okresie podejmowała w godzinach pracy swobodnie zajmowała się sprawami firmy jego ojca i sprawami spółki, podobnie jak jej niezatrudniona przez żaden z tych podmiotów matka. Z ustaleń Sądu wynika nadto, że w spornych okrasach uczestniczyła w zajęciach na uczelni zaliczając semestr letni w roku 2014 – 2015 roku, w sytuacji gdy 3 nieobecności powodowały niezaliczenie zajęć oraz odbywała wizyty lekarskie i ambulatoryjne w związku ze stwierdzoną u niej dwa dni po fakcie zatrudnienia ciążą.

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe okoliczności świadczą o tym, że istniejący pomiędzy stronami stosunek prawny nie zawierał konstytutywnego elementu stosunku pracy w postaci wykonywania pracy w warunkach podporządkowania pracowniczego pod kierownictwem pracodawcy.

Taka zaś konstatacja wyklucza uznanie, że sporne zatrudnienie miało cechy zatrudnienia pracowniczego, mimo iż Sąd nie neguje, że wnioskodawczyni wykonywała pewne czynności w spornym okresie na rzecz płatnika składek polegające na wydawaniu zamówienia i odbieraniu towaru dla spółki od firm, tworzeniu strony internetowej, grafiki, że razem z matką jeździła do klientów.

Dlatego też Sąd oddalił wnioski skarżących o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykonanych przez K. S. czynności na stronie internetowej podmiotów, na rzecz których faktycznie je wykonała.

W ocenie Sądu nie sposób także uznać, że wnioskodawczyni pracowała 5 dni w tygodniu przez 8 godzin dziennie wykonując powołane czynności.

W rezultacie Sąd uznał, że wykonywane przez wnioskodawczynię na rzecz płatników składek w spornych okresach czynności nie odbywały się w reżimie charakterystycznym dla stosunku pracy, tj. zgodnie z dyspozycją art.22 § 1 k.p.

Dodać należy, że swoboda kontraktowa stron nie jest wartością absolutną. Strony mogą łączyć się dowolną więzią prawną, w tym umową o pracę, ale wybierając ten model zatrudnienia zobowiązane są przestrzegać jego cech charakterystycznych. O wykreowaniu stosunku pracy nie decyduje wyłącznie wola stron. Jest ona nieodzowna przy nawiązaniu zatrudnienia pracowniczego, jednak w sytuacji, gdy strony realizują więź prawną w oderwaniu od jej konstrukcyjnych cech, możliwe i konieczne jest zweryfikowanie charakteru prawnego zobowiązania. Zapatrywanie to wynika z przyjęcia założenia, że o rodzaju umowy decydują w pierwszej kolejności przepisy prawa.

Czynność prawna – jaką jest w realiach niniejszej sprawy umowa o pracę zawarta przez strony - jest sprzeczna z ustawą tzn. przepisem art. 22 § 1 k.p. w tym znaczeniu, że strony zawarły i realizowały w istocie inne zobowiązanie, którego przedmiotem było wykonywanie pewnych czynności na rzecz płatnika składek ale nie w reżimie stosunku pracy.

Przedstawione konkluzje znalazły potwierdzenie również w innych okolicznościach sprawy, a zwłaszcza znaczenie miała kwestia rozmiaru rzeczywiście świadczonej pracy, elastycznego czasu, w jakim miała być wykonywana, braku wytycznych co do sposobu realizacji konkretnych zadań i braku kontroli nad sposobem i czasem wykonywania pracy oraz braku jakiegokolwiek rozliczania z zadań na bieżąco, co przeczy podporządkowaniu pracodawcy.

Należy wskazać, że wykonywanie przez wnioskodawczynię pewnych czynności na rzecz płatnika nie odpowiada reżimowi stosunku pracy, co skutkuje przyjęciem, że wnioskodawczyni i płatnicy składali nie realizowali więzi o znamionach pracowniczych. Natomiast zawarcie umowy o pracę służyło uzyskaniu świadczeń z ubezpieczeń społecznych w razie choroby, przysługujących osobie o statusie pracownika.

W rezultacie Sąd uznał, że wykonywane przez wnioskodawczynię na rzecz płatników składek czynności nie odbywały się w reżimie charakterystycznym dla stosunku pracy, tj. zgodnie z dyspozycją art.22 § 1 k.p., a strony nie były związane umową o pracę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania od obu decyzji.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania.

D.D- Z